

Kristályá
vágynak és reménynek,
száz hófúvás,
száz holdgaras!
Maradjak,
menjek, sose kértek,
én
hajszoltam magányomat.

Állok
mélység felett. Az égen
két griff
száll. Kékség tengere.
Ó, hullámok,
csipkés enyészet! -
nincs rátok
szó és nincs zene.

Kristályá
kínnak, feledésnek,
kongó,
komor harang-imák!
Hol hold
derengi e vidéket,
hol nap
forralja, mint a vágó.

Itt állok. S nem lépek a mélybe.

De serlegem Rád emelem.

Iszom bronzát a bornak, és e

bronz fénye boldog énekem.

Dalolok. S nem a keserűség

kottázhatatlan énekét.

Túlérett felhő hozza húsét,

frissítő záport küld az ég.

Itt állok. Poklaim ledőltek,

nem vesznek rajtam már erőt.

Kristályá légnék és időnek,

ó, vágy- és

Nékem
súgják: végső órád

hamarosan.

Jöjjön hát a
végső óra,

nem
remegek.

S nem is
készítek az útra

kardot,
serleget.

őnyv,
évfordulók - szivemben

nincs hiú
remény.

Hófehér
halotti ingem,

ím, felöltöm
én.

Fehér este,
fehér este,

(A ***Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések*** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)